

CUPRINS

Tolteci	11
1 ADAM ȘI EVA	15
2 O VIZITĂ LA BUNICUL	29
3 MINCIUNA REFERITOARE LA IMPERECȚIUNEA NOASTRĂ	43
4 O NOAPTE ÎN DEȘERT	61
5 POVESTITORUL	73
6 PACEA INTERIOARĂ	97
7 EMOȚIILE SUNT REALE	119
8 BUNUL SIMȚ ȘI CREDINȚA OARBĂ	133
9 TRANSFORMAREA POVESTITORULUI	159
10 SCRIEȚI-VĂ POVESTEA CU IUBIRE	181
11 DESCHIDEREA OCHILOR SPIRITUALI	203
12 ARBORELE VIETII	223
RUGĂCIUNI	243
DESPRE AUTORI	247

1

ADAM ȘI EVA

*Povestea lui Adam și a Evei privită dintr-o
perspectivă diferită*

Una din cele mai frumoase legende străvechi, pe care aproape toată lumea a auzit-o, este cea a lui Adam și a Evei. Este una din legendele mele preferate, întrucât explică într-o manieră simbolică ceea ce voi încerca să explic eu cu ajutorul cuvintelor. Povestea lui Adam și a Evei are la bază un adevăr absolut, pe care nu l-am înțeles însă pe vremea când eram copil. Este una din învățăturile cele mai profunde care ni

s-au dat vreodată, dar cred că majoritatea oamenilor nu o înțeleg. De aceea, mi-am propus să vă spun această poveste dintr-o perspectivă diferită, în speranța că aceasta a fost perspectiva reală a celui care a creat-o.

Povestea celor doi este povestea mea și a voastră. Ea se referă la noi toți, la întreaga umanitate. Așa cum știți, umanitatea nu reprezintă decât o singură ființă vie, la fel cum, atunci când se unesc, bărbatul și femeia devin o singură entitate. Povestea noastră se referă la oamenii **primordiali**, la noi înșine, așa cum am arătat la începuturi.

Istoria începe într-o perioadă în care umanitatea era inocentă, în care oamenii nu-și închiseseră încă ochii spirituali, adică acum mai multe mii de ani. Ei trăiau în Paradis, sau în Grădina Edenului, care era chiar raiul pe pământ. Raiul apare oriunde ne aflăm, dar numai atunci când ne deschidem ochii spirituali. Este un loc al păcii și al fericirii, al libertății și iubirii eterne.

Pentru oamenii din acele timpuri, adică pentru Adam și Eva, tot ce exista se învârtea în jurul iubirii. Ei se iubeau și se respectau reciproc, trăind într-o armonie perfectă cu întreaga creație. Relația lor cu Creatorul, cu Dumnezeu, reprezenta o relație perfectă

de comuniune prin iubire, ceea ce înseamnă că ei se aflau tot timpul la unison cu Dumnezeu, la fel cum Acesta se afla la unison cu ei. Era ceva de neconceput să-ți fie frică de Dumnezeu, cel care i-a creat pe oameni. Creatorul era privit ca un Dumnezeu al iubirii și al dreptății, iar oamenii aveau o încredere nestrămutată în El. Dumnezeu le-a dăruit o libertate deplină, iar oamenii primordiali și-au folosit liberul arbitru pentru a iubi și pentru a se bucura de întreaga creație. Viața în Paradis era cu adevărat frumoasă. Oamenii acelor timpuri priveau totul prin prisma adevărului, a realității, pe care o iubeau mai presus de orice. Așa se trăia pe vremea aceea, și asta fără nici cel mai mic efort.

Legenda continuă spunând că în mijlocul acestui Paradis se aflau doi copaci. Unul era Arborele Vieții, care dădea viață tuturor ființelor care existau în creație, și celălalt era Arborele Morții, cunoscut astăzi sub numele de Arborele Cunoașterii. Era vorba de un copac superb, care făcea fructe minunate – o mare tentație pentru oricine. Dumnezeu le-a spus oamenilor: „Nu vă apropiați de Arborele Cunoașterii, căci dacă veți mânca din fructele sale, veți muri“.

Oamenii au fost de acord, dar natura lor era una curioasă, așa că, mai devreme sau mai târziu, ei au ajuns în preajma copacului respectiv. Dacă vă mai amintiți povestea, vă aduceți cu siguranță aminte și cine locuia în acel copac. În Arborele Cunoașterii își făcuse sălaș un șarpe uriaș, extrem de otrăvitor. Unul din simbolurile conceptului toltec de *Parazit* este șarpele, și vă puteți imagina cu ușurință de ce.

Legenda afirmă că șarpele care trăia în Arborele Cunoașterii era un înger căzut care fusese pe timpuri cel mai frumos între toți. După cum știți, un înger este un mesager al învățăturii lui Dumnezeu, o învățătură referitoare la adevăr și iubire. Dintr-un motiv sau altul, îngerul respectiv a refuzat să mai transmită acest mesaj al adevărului, ceea ce înseamnă că a trecut în extrema cealaltă, transmițând un mesaj al minciunii. În acest mesaj, iubirea a fost înlocuită cu teama, iar adevărul cu iluzia. Legenda îl numește chiar pe îngerul căzut Prințul Minciunii, ceea ce înseamnă că el este un mincinos etern. Orice cuvânt care provine din gura lui reprezintă o minciună.

Potrivit acestei legende, Prințul Minciunilor trăia în Arborele Cunoașterii; de aceea, fructul aceluia copac, respectiv *cunoașterea*, a fost contaminat de minciună.

Oamenii primordialii au ajuns așadar la copac și au avut o conversație incredibilă cu Prințul Minciunii. Erau oameni inocenți, care nu cunoșteau nimic; de aceea, ei aveau încredere în orice li s-ar fi spus. Iar în fața lor se afla tocmai Prințul Minciunii, primul povestitor, prima ființă inteligentă. Povestea devine acum din ce în ce mai interesantă, căci șarpele reprezintă o mare provocare.

Îngerul căzut le-a vorbit oamenilor, iar aceștia au continuat să-l asculte cu gurile căscate. După cum știți, orice copil adoră poveștile bunicilor săi. Acestea sunt extrem de seducătoare, iar dorința copiilor de a afla mai multe este nelimitată. Din păcate, cel care le vorbea oamenilor primordialii era tocmai Prințul Minciunilor. Tot ce spunea el erau numai minciuni, iar oamenii au fost seduși de acestea. Ei *au crezut* în poveștile îngerului căzut, iar această greșeală s-a dovedit fatală pentru ei. Asta înseamnă să mănânci din fructele Arborelui Cunoașterii. Oamenii *au fost de acord* cu el și au acceptat cuvintele sale, considerându-le drept adevăruri. Ei *au crezut* minciunile sale, confirmându-le prin *credința* lor.

Când au mușcat din măr, ei s-au hrănit practic cu minciunile care au venit o dată cu acea cunoaștere.

Ce înseamnă atunci când te hrănești cu minciuni? Ajungi să crezi în ele, și pac! Ajungi să trăiești practic în minciună. Nu este deloc greu să înțelegem acest proces. Minte reprezintă un sol fertil pentru orice concepte, idei și opinii. Dacă cineva ne spune o minciună și noi o acceptăm, aceasta se înrădăcește în mintea noastră. Ea prinde puteri și începe să crească, la fel ca un copac care se hrănește din sol. O minciună cât de mică poate deveni foarte contagioasă, răspândindu-și semințele din om în om, pe măsură ce o împărtășim cu alții. Ei bine, chiar acest lucru s-a întâmplat: minciunile au pătruns în mințile oamenilor, reproducând întregul Arbore al Cunoașterii în aceste minți. În traducere: aproape tot ceea ce știm noi sunt minciuni!

Arborele Cunoașterii reprezintă un simbol foarte puternic. Legenda spune că oricine mănâncă din fructele sale va putea face diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, dintre ceea ce este frumos și ceea ce este urât. El acumulează toată această cunoaștere și începe să emită judecăți. Ei bine, chiar acest lucru s-a întâmplat cu oamenii acelor timpuri. Symbolismul mărilor este următorul: orice concept, orice minciună, este precum un fruct care conține semințe. Dacă plasăm aceste semințe într-un sol fertil,

ele dau naștere unui alt copac. Acesta va face noi fructe, cu ajutorul cărora cunoașterea se amplifică din ce în ce mai tare.

Orice om a ajuns astăzi să dețină propriul său Arbore al Cunoașterii, care nu este altceva decât propriul său sistem de convingeri. Arborele Cunoașterii se referă la acea structură în care credem fără rezerve. Fiecare concept, fiecare opinie în care credem alcătuiește o ramură în acest copac, până când ne trezim în cap cu întregul Arbore al Cunoașterii. De îndată ce acesta ajunge la maturitate în mintea noastră, noi auzim vocea puternică a îngerului căzut vorbind în interiorul nostru. Prințul Minciunilor ajunge să trăiască astfel în capul nostru. Tolteci afirmă că mărilor cu care s-au hrănit primii oameni era putred: în el trăia un Parazit. Mănâcând fructul, ei au asimilat inclusiv Parazitul, care a ajuns să trăiască viața în locul lor. Marele Povestitor, Parazitul, se naște în mintea noastră și se hrănește cu credința noastră, crescând din ce în ce mai mare.

Povestea lui Adam și a Evei explică felul în care umanitatea a căzut din visul raiului în cel al iadului. Așa se face că am ajuns unde am ajuns. Legenda afirmă că oamenii nu au mâncat decât o singură